

I
ΜΙΣΟΣ

Ω! κι' ἂν γελᾷς μὲ περηφάνεια, ποῦ ὄλο γράφω
Στίχους γιὰ σὲ μὲ πόνο
"Ω! κι' ἂν γελᾷς μὲ περηφάνεια, πῶς στὸν τάφο
'Αργὰ γιὰ σὲ σιμόνω·

*
"Ω! κι' ἂν γελᾷς ποῦ δὲ μπορῶ νὰ λησμονήσω
Τὴ φλόγα τῶν ματιῶν σου·
"Ω! κι' ἂν γελᾷς, ποῦ δὲ μπορῶ ποτὲ νὰ σβύσω
Τὴ λαύρα τῶν φιλιῶν σου,

*
Γέλα καὶ τώρα, ποῦ ἡ ἀγάπη μου ἐγένη
Μίσος γιὰ σένα μαῦρο,
Καὶ ψάχνω ἀκούραστος στοῦ μίσους τὸ καμίνι
Λόγια-φαρμάκι νὰ βρω,

*
Σιγὰ-σιγὰ μὲς στὴν καρδιὰ νὰ σ' τὰ σταλάξω
Βαθειὰ νὰ σὲ πληγόνουν·
Λόγια-φαρμάκι, ποῦ κρυφὰ θὰ σ' τὰ φωνάξω
Σὰν θὰ σὲ σαβανώνουν,

*
Νὰ σοῦ σπαράξω τὴν ψυχὴ, ποῦ κουρασμένη
Θὰ φεύγη ἀπὸ τὸ σῶμα·
Κι' ὅταν στὰ Τάρταρα θὰ φτάσῃ ἀπελπισμένη
Κ' ἐκεῖ νὰ τρέμῃ ἀκόμα.

*
Γέλα καὶ τώρα, ποῦ χωρὶς νὰ κιτρινίζω,
"Όταν ἰδῶ ν' ἀνοίγῃ
Σε ξένο ἢ θύρα σου, γέλοιο τρελλὸ θ' ἀρχίζω
Χωρὶς θανάτου ρίγη.

*
Γέλα καὶ τώρα, ποῦ τὸ μῖσός μου σὲ φέρνει
Γυναῖκα ἀπλῆ μπροστά μου,
Καὶ ἡ ντροπὴ σκληρὰ τὸ πρόσωπό μου δέρνει
Γιὰ τὸν τρελλὸ ἔρωτά μου.

II

ΘΛΙΜΕΝΑΙΣ ΝΥΧΤΑΙΣ

Ἄπ' τὸν ἔρμο σου ὕπνο μ' ἀγωνία ξυπνᾷς
Καὶ μιὰ λέξι στὸ νοῦ σου γυρίζει·
Τὴν καρδιά σου ἡ λύπη ραγίζει
Καὶ ἀνήσυχη ἐπάνω στὸ κρεββάτι γυρνᾷς.

Πάντα ἡ λέξι ἐκείνη σὰν μολύβι καυτό
Τὴν καρδιά σου βαθειὰ τὴν πληγώνει,
Καὶ θωρεῖς μιὰ σκιά νὰ σιμόνη
Μὲς στὸ μαῦρο σκοτάδι, ποῦ σὲ ζώνει πηχτό.

Τρεμαπλόνοις τὰ χέρια νὰ τὴ διώξης μακριὰ
Μὰ ὁ νοῦς σου ἐμπρός της σαστίζει·
Μὲς στ' αὐτί σου μιὰ λέξι σφυρίζει:
« Ἦδενή... » καὶ σὲ φεύγει, κολασμένη γρηά.

III

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μ' ὄλη τὴ λαύρα κι' ἂν ἐρθῆς τῆς ψυχοφλέχτρας Φρόνης
Καὶ τὸ κερένιο σῶμά σου τριγύρω μου σκορπίση
Τοῦ πόθου τὸ ἀνατρέχισμα, τῆς σάρκας τὸ μεθῶσι,
Γιὰ μένα ὅ,τι εἶσαι ἀληθινὰ καὶ τότε θ' ἀπομεινῆς.

Ἄπ' τὴ ματιὰ τὴ μάργελη τὸν ἔρωτα κι' ἂν χύνῃς,
Κι' ἂν ἡ καρδιά σου λαχταράη καὶ πάλι ν' ἀναστήσῃ
Κάτι, ποῦ ἐπέθανε κρυφά, πρὶν τὴ ζωὴ γνωρίσῃ,
Σὺ Πραξιτέλης τοῦ ἔρωτος γιὰ μένα δὲ θὰ γίνῃς.

Βαθειὰ τὸ νοῦ μου σὰν καρφιά, βαθειὰ τρυποῦν ἀκόμα
Τὰ λόγια σου, ποῦ μιὰ νυχτιὰ μὲ γέλιο φρενιασμένο
Ἄπ' τὴν ἀκόλαστη καρδιά σου ἔφερνες ὡς τὸ στόμα.

Καὶ τώρα, ποῦ τὰ λόγια μου σὲ καίνε σὺν μολύβι,
Στὴ θύρα σου ἄκου χτύπημα ἢ γνώρισμό σου ἢ ξένο·
Τὴν ποθητὴ μου ἐκδίχῃσι ὁ κάθε του ἦχος κρούει.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΘΡΗΝΟΥΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ",

I

ΝΕΑ ΑΥΓΗ

ΑΧΝΗ καὶ μὲ τὸ στέφανο
Τοῦ μαρτυρίου τῆς καρδιάς στεφανωμένη,
Σὰν πλάσμα κόσμου ἀπόμακρο
Σὲ βλέπω ἔμπρός μου τώρα, ὦ ἔμορφιά θλιμένη.

Ὅλη τὴν πίκρα τοῦ ἔρωτος
Μὲς στὴν ψυχὴ τὰ μάτια σου μοῦ κρυφολένε,
Καὶ κάποια παλῆὰ ὄνειρα
Μέσα στὰ βάρη τῆς καρδιάς μαζί σου κλαίνε.

Κλαίνε μαζί σου τὰ ὄνειρα·
Μὰ στὸ πικρὸ χαμόγελο, ποῦ ξεχωρίζει
Τὰ γλωμισμένα χεῖλη σου,
Μὲς στὴν ψυχὴν ἀγάπης νέα αὐγὴ ροδίζει.

Κ' ἔρχομαι πάλι δίπλα σου,
Ὡ ἔμορφιά θλιμένη, νὰ σοῦ τραγουδήσω
Τὴ φλόγα, ποῦ μᾶς ἔκαψε,
Κ' ἕνα πανέμορφο καιρὸ νὰ σοῦ θυμίσω.

II

ΑΙΩΝΙΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

ΤΩΡΑ, ποῦ στή μορφὴ σου ἀγναντεύω
Τῆς νεότητος τὸ μυστήριον νὰ λείπῃ,
Κάποιο παλῆό μας ὄνειρον γυρεύω,
Κάποια παλῆὰ χαρὰ καὶ κάποια λύπη.

Μ' ὅση καρδιά μου μένει σὲ λατρεύω
 Κι' ἀκούω μὲ χαρὰ τὸ καρδιογυῖπι,
 Ποῦ ἀπ' τὸν παλιὸ καιρὸ γιὰ σένα κλέβω.
 Μὰ οἱ χτύποι τῆς καρδιάς τάφου εἶναι χτύποι.

Τάφου εἶναι χτύποι, ποῦ ξυπνοῦν καὶ δείχνουν
 Σκέλεθρα τῆ χαρὰ καὶ τῆ λαχτάρα,
 Ποῦ ἡ ματιαίς μας γύρω ἀκόμα οἴχνουν.

Ποῖος θάνατος γιὰ πάντα μᾶς χωρίζει
 Στοῦ κόσμου ἄς μὴ τὸν μάθω τὴν ἀντάρα.
 Μὰ τὴν καρδιά μου ἡ λύπη τὴ ραγίζει.

(Μάιος, 1900)

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

✧ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: Η ΥΓΕΙΑ: (Έργον Τορβάλδσεν) ✧